

Arrest

nr. 194 434 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 8 december 2016 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van verzoeker.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 maart 2017 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

[K., S.] [R.R.: ...] geboren te [...] op [...]

[S., G.] [RR: ...] geboren te [...] op [...]

+ meerderjarige kinderen

[S., M.] [RR: ... geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.03.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 13 maart 2017 waarnaar wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.12.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 28/11/2016 van dr. [B.] + blijkt dat betrokkene een chirurgische ingreep onderging paranasaal rechts. Daarnaast zou hij koortsopstoten doen van onbekende oorsprong. Er is geen diagnose gesteld en er zouden nog onderzoeken lopende zijn. Deze problematiek houdt momenteel geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Het is in casu volstrekt onduidelijk op grond waarvan de arts tot de conclusie komt dat er nood zou zijn aan verwijzing naar een universitair centrum.

Er moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Er loopt momenteel geen behandeling.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft

(een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

1.2. Eveneens op 14 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van verzoekers beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn gemotiveerd als volgt:

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 24.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem [haar] betekend op 24.11.2016. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen betogen zij als volgt:

“Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stéréotypé afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter vrw..

De arts adviseur stelt dat verzoeker een chirurgische ingreep onderging paranasaal rechts; er zich koorts opstoten voordoen van onbekende oorsprong; er geen diagnose is gesteld en er zouden nog lopende onderzoeken zijn.

Immers: verzoeker lijdt aan melanoom. Dit is een vorm van huidkanker.

Bij deze operatie heeft de chirurg de tumor weggenomen,

De lopende onderzoeken betekenen dat in het laboratorium de patholoog nog moet beoordelen of het om een kwaadaardige weefsel betreft.

Na deze operatie en onderzoeken moet er nog een bestraling uitgevoerd worden of zal er een uitgebreide operatie noodzakelijk om de tumor in zijn geheel te kunnen verwijderen.

De DVZ-arts moet geen bijkomende medische onderzoeken uitvoeren als de medische toestand op duidelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van het medisch dossier en als deze arts zonder de vreemdeling te onderzoeken een onderbouwd advies kan geven (RvV 41.432, 7 april 2010 - 52.058, 30 november 2010).

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt

bijgevolg prima facie een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld (RvV3 december 2014, nr. 134.580).

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar concrete stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. De materiële motiveringsplicht is geschonden (RvV 13 juli 2015, nr. 149 593, RvV8 juni 2015, nr. 147 313, RvV30 april 2015, nr. 144.696, RvV 15 januari 2015, nr. 136.321).

DVZ moet ook motiveren omtrent de ingeroepen risico's van de onderbreking van de behandeling bij 9ter. De RvV oordeelde dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het Dublinland (Frankrijk). Een onderbreking van de postoperatieve opvolging na een glaucoomoperatie complicaties veroorzaken (bijvoorbeeld blindheid) (RvV8 oktober 2009, nr. 32.515 - RvV9 oktober 2009, nr. 32.516).

Uit het omstandig medisch attest kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoeker inderdaad onderworpen is aan lopende medische onderzoeken en dat hij minstens zes a twaalf maanden onder strikte medische toezicht zich dient te bevinden.

Aangezien dit advies van 13/03/2017 bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet er worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de artsadviseur eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissing van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier.

Een schending van art. 9ter vreemdelingenwet; de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht dient er derhalve te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en nersoonlyk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.StTHIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschiilen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van verzoeker onontvankelijk verklaard, omdat een arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ingeroepen ziektes kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze wetsbepaling die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Met name wordt verwezen naar een advies van een arts-adviseur van 13 maart 2017. Dit advies waarnaar

wordt verwezen, werd samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

De arts-adviseur stelt in zijn advies vast dat blijkens het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 28 november 2016 verzoeker een chirurgische ingreep onderging paranasaal rechts alsook dat hij koortspstoten heeft van onbekende oorsprong, doch in dit verband geen diagnose is gesteld en er nog onderzoeken lopende zijn. Hij is van mening dat deze gezondheidsproblematiek momenteel geen gevaar inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit. Inzake de psychologische toestand wordt opgemerkt dat deze nergens wordt bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Hij stelt dat het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan de behandelende arts tot de conclusie komt dat er nood zou zijn aan een verwijzing naar een universitair centrum. De arts-adviseur stelt vervolgens vast dat momenteel geen behandeling loopt en aldus evenmin een reëel risico blijkt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of verblijf. Hij oordeelt dat uit de voorliggende medische gegevens geen tegenaanwijzing blijkt voor een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat er sprake is van een stereotiepe afwijzing van hun verblijfsaanvraag, en wel nu de arts-adviseur op concrete wijze ingaat op de medische gegevens zoals vervat in het ter staving van de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 28 november 2016. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers tonen aan de hand van hun uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu verklaarde verweerder de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar een advies van een arts-adviseur van 13 maart 2017. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn

ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt deze beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn advies van 13 maart 2017 allereerst vast dat op basis van de voorgelegde medische gegevens blijkt dat verzoeker een chirurgische ingreep onderging paranasaal rechts, dat hij koortspstoten van onbekende oorsprong heeft en dat er sprake is van psychologische problemen, doch niet blijkt dat deze medische problemen actueel een gevaar vormen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en niet blijkt dat op deze grond enig beletsel bestaat voor een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf. De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete argumenten aanbrengen ter weerlegging van deze motivering dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit blijkt. Zij brengen geen concrete aanwijzingen aan dat er alsnog sprake is van een imminente bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of enige onmogelijkheid op medische gronden om te reizen.

Vervolgens stelt de arts-adviseur vast dat momenteel geen sprake is van een behandeling en bijgevolg evenmin van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling niet mogelijk is in verzoekers land van herkomst of verblijf.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker lijdt aan een melanoom en dat de tumor operatief werd verwijderd. Zij stellen dat er nog onderzoeken lopen om te beoordelen of het al dan niet een kwaadaardig weefsel betreft en dat daarna nog een bestraling moet worden uitgevoerd ofwel opnieuw een operatie om de tumor in het geheel te verwijderen.

De Raad stelt vast dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 28 november 2016 hooguit kan worden afgeleid dat verzoeker in het kader van deze gezondheidsproblematiek een operatieve ingreep heeft ondergaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers thans voorhouden, kan hierin niet worden gelezen dat nog onderzoeken lopen om te beoordelen of het al dan niet een kwaadaardig weefsel betreft of dat er effectief nog bestraling of verdere operaties zijn gepland. Het betoog van verzoekers mist op dit punt dan ook een voldoende feitelijke grondslag.

Een noodzaak van een actuele, verdere behandeling van deze gezondheidsproblematiek blijkt op basis van het standaard medisch getuigschrift van 28 november 2016 niet. Er blijkt hieruit niet dat actueel nog verdere medische behandelingen of concrete ingrepen zijn gepland of worden overwogen. Er wordt in het kader van de medicamenteuze behandeling gesteld *“operatieve wegnemen, opvolging”* doch er dient te worden aangenomen dat dit slaat op de reeds ondergane operatie waar inzake deze problematiek verder enkel wordt gesteld *“uitgebreid en zeker op te volgen”* en *“valt af te wachten qua evolutie”*. Zo wordt op de vraag naar een verdere interventie of hospitalisatie ook niets ingevuld. Op basis van de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift blijken geen concrete geplande operatieve ingrepen in de huidige gezondheidstoestand. De arts-adviseur heeft ook geduid dat het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan een nood aan verwijzing naar een universitair centrum wordt vermeld, vaststelling die verzoekers niet ontcrachten of weerleggen. In zoverre in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift nog melding wordt gemaakt van een verdere opvolging, wijst de Raad er op dat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

betrekking heeft op die ziektes die een behandeling noodzakelijk maken en waarbij het ontbreken van een adequate behandeling leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu blijkt niet dat een verdere medische behandeling van dit ingeroepen gezondheidsprobleem nog noodzakelijk is. Verzoeker wordt wel nog opgevolgd voor deze aandoening, doch er blijkt niet dat dit kadert in een verdere actuele en effectieve medische behandeling van de ingeroepen gezondheidsproblemen. Aldus blijkt niet dat de arts-adviseur ten onrechte de vermelde opvolging niet heeft weerhouden als behandeling. Verzoekers brengen ook geen concrete argumenten aan die hierover anders doen oordelen. Er blijkt niet dat een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend indien een aandoening voorligt die in haar huidige toestand geen risico stelt in de zin van deze bepaling maar louter omdat deze mogelijk op termijn wel een dergelijk risico kan stellen en waarbij dit laatste een hypothetisch gegeven betreft. Verzoekers maken, door te wijzen op de opvolging die nog wordt voorgeschreven voor dit ingeroepen gezondheidsprobleem, niet aannemelijk dat de arts-adviseur ten onrechte of met miskennis van de voorliggende medische gegevens heeft vastgesteld dat een actuele noodzaak tot behandeling niet blijkt, derwijze dat evenmin blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf.

Verzoekers verwijzen nog naar rechtspraak van de Raad die stelt dat een arts-adviseur geen bijkomende medische onderzoeken moet uitvoeren als de medische toestand op duidelijke wijze kan worden vastgesteld, dat de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur niet betekent dat zijn vaststellingen steeds volstaan als motieven van de weigeringsbeslissing, dat er een voldoende feitelijke grondslag moet zijn, dat de arts-adviseur wanneer hij zich steunt op eigen inzichten en overtuigingen moet verwijzen naar concrete stavingstukken en dat ook moet worden gemotiveerd inzake de ingeroepen risico's van de onderbreking van de behandeling. De Raad merkt op dat in de continentale rechtstraditie zijn arresten geen precedentswaarde hebben. Verzoekers tonen ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Op geen enkele wijze betrekken zij deze rechtspraak op hun concrete geval. Zo stelde de arts-adviseur in casu ook net vast dat een actuele behandeling niet blijkt, vaststelling die verzoekers niet weerleggen, zodat ook niet kan worden ingezien dat moet worden gemotiveerd inzake een onderbreking van de behandeling. De Raad wijst in dit verband ook op het arrest nr. 237.959 van 20 april 2017 van de Raad van State, waarbij het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 149.593 van 13 juli 2015 van de Raad werd gecasseerd, en waarbij de Raad van State oordeelde dat waar het advies van de arts-adviseur zelf gemotiveerd is, deze laatste er niet toe kan worden verplicht de beweegredenen voor die motieven te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid, voor zover hij niet meent dat het nodig is een beroep te doen op deskundigen. Verzoekers tonen niet met concrete argumenten aan dat enig bijkomend medisch onderzoek zich opdrong of dat de vaststellingen van de arts-adviseur geen voldoende feitelijke grondslag vinden.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de arts-adviseur, bij het opstellen van zijn advies, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat deze hierbij kennelijk onredelijk handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat verweerder zich in de eerste bestreden beslissing niet kon steunen op het medische advies van 13 maart 2017 teneinde te besluiten dat op basis van de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen gezondheidsproblemen geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen op basis van het advies van een arts-adviseur en dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische gegevens die werden overgemaakt, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekers geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten

Verzoekers betogen, wat deze bevelen betreft, in wezen dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook moet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Op dit punt kan het volstaan te wijzen op de reeds gedane vaststelling dat verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Door vervolgens nog louter op te merken dat zij *“bij de opvolging van de bestreden beslissingen [zullen] geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens; medische opvolgingen en behandelingen in hoofde van verzoeker en onstuitbaar geconfronteerd [zullen] worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, blijven verzoekers vervolgens ook in gebreke om een duidelijk middel te ontwikkelen dat specifiek is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zo ontbreekt de duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht, evenals een toelichting van de wijze waarop het bestuur deze rechtsregel heeft miskend door het nemen van deze beslissingen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS